

Tvende smukke Viser.

See, Norges Blomsterdal,
Farvel du gamle Fangekrog,
den vilde Graneskov
Er nu saa deilig sval.
Trallalala
Ja lystelig det er i Nord
:/: Blandt Fjeld og Lie og Fjord :/:

Hør Fjeldets stolte Foss,
Nys brød den Vintrens baand og Tvang,
Nu gaaer den frit sin Gang
Og brummer Bas til os.
Brumbum brumbum!
Ja lystelig det er i Nord
:/:Blandt Fjeld og Lie og Fjord :/

Tys Gjøk fra Bjerkeqvist,
Sit Kuku slaaer af Hjertensgrund,
Lidt klodset er hans Mund,
Han mener Tak for sidst.
Kukukuku!
Ja lystelig det er i Nord
:/: Blandt Fjeld og Lie og Fjord:/:

Paa friske grønne Eng
Staaer Blomster grønne, gule, blaae
og reder Alfer smaae
En yndig Brudeseng.
Jo jo jo jo
Jo lystelig det er i Nord
:/: Blandt Fjeld og Lie og Fjord :/:

Saa blaa som Himlens Hvælv,
Fra Hyttens Dør saa skjelmsk paaklem
To Øine titte frem
og leer som Freia selv.
Hahahaha!
Ja friske fagre Jenter boer
:/:Blandt Fjeld og Lie og Fjord :/:

Og faaer vi end en Skur,
Lidt Regn gjør Bondens Ager godt,
Vi frygte aldrig Vaadt,
Det er mod vor Natur.
Hei hop, Hei hop!
Ja lysteligt det er i Nord
:/:Blandt Fjeld og Lie og Fjord :/:

Naar hjem til Dont og Bye
Vi vende maae fra Landets Lyst
Med Glemmigei ved Bryst,
Vi synge høit mod Skye
Trallala!
Ja længe blomstre gamle Nord
:/:Blandt Fjeld og Lie og Fjord :/:

Ole.

Min kjere Marie, du lukke mig ind,
Og lad mig ei udenfor staae!
Den kodle, den skarpe og nordlige Vind
Mig kjøler fra Top og til Taae.
Hver Skabning rundt mig
Nu udhviler sig,
Jeg hører kun Natuglens hæslige Skrig,
O lad mig inlades til dig!

Marie.

Hvad er det for daarlig og underlig Snak,
Du staaer der og plager mig med?
Jeg beder dig: hastig fra Døren dig pak,
Og spild ei min natlige Fred!
Gaae andetsteds hen,
Du daarlige Svend!
Nu har jeg udkaaret en anden til Ven;
Gaae bort og kom aldrig igjen.

Ole.

Er det min Marie, som svarer mig saa,
Der før haver holdt mig saa kjer?
Av Sorg og Forundring jeg neppe kan staae.
O siig mig hvad Aarsagen er?
Fortæl mig hvormed,
Hvad Tid eller Sted
Jeg har dig forvoldet den mindste Fortræd,
Hvorfor du er bleven saa vred.

Marie.

Til Svar paa dit Spørgsmaal jeg sige dig kan
Jeg skjætter ei mere om dig;

En stadselig Ungkarl af høiere Stand
Har nyligen beilet til mig.
Jeg beder: du fort
Vil pakke dig bort;
Saa simpel en Frier jeg agter ei stort.
Saae, kom aldrig meer for min Port.

Ole.

Marie, o mindes du ikke den Gang,
Vi sad under Birken saa froe,
Og hørte med Glæde paa Lærkernes Sang,
Da svor vi hinanden vor Troe.
Du siden den Tid
Fornøiet og blid
Modtog mig hvergang jeg søgte med Flid.
O glem ei den hensvundne Tid.

Marie.

Ja Ungdommens daarlige Elskov forgaaer,
Som Blomsten den visner og dør,
Og naar vi indtræde i modnere Aar
En anden Beregning vi gjør.
Den Mand, jeg nu faaer,
Har Penge og Gaard,
Du ikkun kan byde mig fattige Kaar;
Nu haaber jeg, du mig forstaaer.

Ole.

Den Tid jeg dit Venskab, din Kjerlighed nød,
Var Jorden en Himmel for mig;
Men nu er min Glæde og Lykke bortdød:
See saadant forvolder din Svig.
Og hermed adjø,
Ustadige Møe!

For mig synes Jorden en kummerlig Øe,
Hvorpaa jeg i Sorgen maa døe.

Marie.

Min elskede Ole! forlad mig min Skjemt!
Jeg elsker dig endnu som før.
Hvor kunde du troe, at jeg havde dig glemt?
See nu har jeg aabnet min Dør.
O kom til min Barm!
Kom til i min Arm!
Dog sagte, at Moder ei vækkes ved Larm,
Og lad mig bortkydse din Harm!

--

Trondhjem. Trykt af T. A. Høeg